

Sers honrats a més de semblar-ho

Estic convençut que no acabem d'anar bé: just en plena campanya de desprestigi del nacionalisme (del català, ni caldria dir-ho), quan se'ns fa la greu acusació de *normalitzar* la nostra llengua amb tàctiques que recorden el franquisme, resulta que la policia entra a la redacció d'EL TEMPS a Barcelona en busca de proves que justifiquin la detenció d'un dels col·laboradors del setmanari. I això sí que em va portar a la memòria arbitrarietats comeses en èpoques que consideràvem superades. O, més exactament, que caldria superar, perquè sembla que encara cuegin. No ha quedat clar si l'entrada a la redacció de la revista fou amb o sense les degudes garanties

constitucionals d'un estat de dret.

Tampoc no se sap ben bé, en els moments d'escriure aquestes ratlles, si hi ha hagut torturats o autolesionats. Seria desitjable que el tema, tan greu, no s'esfumés fins a convertir-se en una nebulosa, com ha ocorregut en alguns escàndols de corrupció i d'abús en el tràfic d'influències. Sembla que hi pot haver qui es refia que el pas dels dies ho cura tot i que la qüestió és deixar-los passar de puntetes perquè la gent es distregui amb altres coses. Sovint, la memòria col·lectiva és d'una fugacitat increïble.

Però l'afer dels autolesionats hauria d'aclarir-se de seguida. És una figura que no pot quedar consagrada en els atestats policials. La força pública s'hauria de fer plenament responsable de

les persones que detingui. En tots els aspectes, i d'una manera molt especial pel que fa a la seva integritat física. Si hi ha algú amb tendències autodestructives, un dels deures de la

policia és el de lliurar-lo *sencer* a la justícia. A més, si a desgrat de tot algú pren mal, hauria de ser la policia la primera a comunicar-ho sense esperar que el fet es divulgui a causa de la denúncia de la part perjudicada. D'altra manera és quasi impossible d'evitar unes suspicàcies que no tan sols recorden règims passats sinó que semblen voler ressuscitar-los.

Pere Calders